ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 11ης Αυγούστου 1995 *

Στην υπόθεση C-43/94 P,

Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκπροσωπούμενο από τον Ezio Perillo, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Γενική Γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Kirchberg,

αναιρεσείον,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 30 Νοεμβρίου 1993 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τέταρτο τμήμα) στην υπόθεση T-15/93, Vienne κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1993, σ. 1327), με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι ο

Philippe Vienne, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος από τον Jean-Noël Louis, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρίας SARL Fiduciaire Myson, 1, rue Glesener,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. Jann (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward και L. Sevón, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

γενικός εισαγγελέας: P. Léger
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 15ης Ιουνίου 1995,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου την 1η Φεβρουαρίου 1994 το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο (στο εξής: Κοινοβούλιο) άσκησε αναίρεση, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ και των αντιστοίχων διατάξεων των Οργανισμών ΕΚΑΧ και ΕΚΑΕ του Δικαστηρίου, κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 30ής Νοεμβρίου 1993, Τ-15/93, Vienne κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1993, σ. 1327), καθόσον με αυτήν το Πρωτοδικείο, αφενός, ακύρωσε την από 2 Φεβρουαρίου 1993 απόφαση του Κοινοβουλίου, με την οποία το τελευταίο απέρριψε τη διοικητική ένσταση του αναιρεσείοντος με την οποία αυτός ζήτησε την χορήγηση, καθ' όλη τη διάρκεια της περιόδου δοκιμασίας του προσαυξημένης κατά ένα μήνα, των ημερησίων αποζημιώσεων που προβλέπει το άρθρο 10 του παραρτήματος VII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ) και, αφετέρου, υποχρέωσε το Κοινοβούλιο να καταβάλει στον αναιρεσείοντα ποσό 170 239 βελγικά φράγκα (BFR), προσαυξημένο κατά τους τόκους υπερημερίας.

2 Από την προσβαλλομένη απόφαση προκύπτει ότι το ιστορικό της διαφοράς είναι το εξής:

«1) Την 1η Νοεμβρίου 1990 ο προσφεύγων — ο οποίος κατοικούσε τότε στην περιοχή Anderlecht των Βρυξελλών — προσελήφθη από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο (...) ως επικουρικός υπάλληλος με σύμβαση αορίστου χρόνου και τοποθετήθηκε στο Λουξεμβούργο. Έλαβε, βάσει του άρθρου 69 του Καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του Λοιπού Προσωπικού των Ευρωπαϊκών

Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΛΠ), τις ημερήσιες αποζημιώσεις που προβλέπει το άρθρο 10 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ. Από της προσλήψεώς του ο προσφεύγων εγκαταστάθηκε στο Messancy, κοντά στα σύνορα Βελγίου-Λουξεμβούργου, για να συμμορφωθεί στην υποχρέωση διαμονής που προβλέπουν τα άρθρα 54 του ΚΛΠ και 20 του ΚΥΚ, ενώ η σύζυγός του και τα παιδιά τους παρέμειναν στο Anderlecht.

2) Την 1η Ιανουαρίου 1991 ο προσφεύγων προσελήφη από το Κοινοβούλιο ως έκτακτος υπάλληλος με σύμβαση αορίστου χρόνου η οποία προέβλεπε δοκιμαστική υπηρεσία έξι μηνών. Βάσει του άρθρου 25 του ΚΛΠ, συνέχισε να λαμβάνει τις προαναφερθείσες ημερήσιες αποζημιώσεις, η παροχή των οποίων προς αυτόν διατηρήθηκε από την ημερομηνία αυτή καθ' όλη τη διάρκεια της δοκιμασίας του, δηλαδή επί έξι μήνες.

3) Στις 16 Δεκεμβρίου 1991 ο προσφεύγων προσελήφθη από το Κοινοβούλιο ως δόκιμος υπάλληλος βαθμού Β 5 και συνέχισε να υπηρετεί στο Λουξεμβούργο. Μετά τη μονιμοποίησή του, η οποία έγινε τον Οκτώβριο του 1992, ο προσφεύγων ετοιμάστηκε να εγκαταλείψει την οικογενειακή του κατοικία στο Anderlecht.

4) Στις 16 Δεκεμβρίου 1991 ανανεώθηκε η παροχή των προαναφερθεισών ημερησίων αποζημιώσεων στον προσφεύγοντα, υπό την ιδιότητά του ως δοκίμου υπαλλήλου, για περίοδο 128 ημερών, δηλαδή ως τις 21 Απριλίου 1992. Με την ενέργεια αυτή η διοίκηση περιόρισε σε 12 μήνες (ή 365 ημέρες) το σύνολο των περιόδων για τις οποίες του χορηγούσε τις αποζημιώσεις αυτές, τούτο δε εφαρμόζοντας τον ακόλουθο υπολογισμό:

— σύνολο των πριν από τον διορισμό του προσφεύγοντος περιόδων παροχών

— ως επικουρικού υπαλλήλου από τις 5 Νοεμβρίου 1990 έως τις 31 Δεκεμβρίου 1990 (δύο μήνες ή 57 ημέρες),

— ως εκτάκτου υπαλλήλου από την 1η Ιανουαρίου 1991 έως τις 30 Ιουνίου 1991 (έξι μήνες ή 180 ημέρες).

ήτοι οκτώ μήνες ή 237 ημέρες,

— υπόλοιπο σε σχέση με το ανώτατο όριο των δώδεκα μηνών (ή 365 ημερών):

365 ημέρες - 237 ημέρες = 128 ημέρες.

5) Στο εκκαθαριστικό σημείωμα αποδοχών του προσφεύγοντος του Ιουνίου του 1992 εμφανίστηκε για πρώτη φορά ότι η καταβολή των ημερησίων αποζημιώσεων είχε αποφασιστεί αναδρομικώς από τις 22 Απριλίου 1992. Στον προσφεύγοντα, που είχε ζητήσει από την υπηρεσία εκκαθαρίσεως προφορικές εξηγήσεις επί του θέματος αυτού, δόθηκε η απάντηση ότι, σύμφωνα με την ισχύουσα στη Γενική Γραμματεία του Κοινοβουλίου διοικητική πρακτική, το όργανο αυτό σώρευε τις διάφορες περιόδους που ο δικαιούχος είχε υπηρετήσει είτε ως επικουρικός υπάλληλος είτε ως έκτακτος υπάλληλος είτε ως δόκιμος υπάλληλος· έτσι, η διοίκηση κατέβαλλε ημερήσιες αποζημιώσεις μόνο για ανώτατη περίοδο δώδεκα μηνών.

6) Με σημείωμα της 7ης Ιουλίου 1992, που πρωτοκολλήθηκε στη Γενική Γραμματεία του Κοινοβουλίου στις 13 του ίδιου μήνα, ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά του εκκαθαριστικού σημειώματος των αποδοχών του του Ιουνίου του 1992, ζητώντας την καταβολή των ημερησίων αποζημιώσεων ως τις 15 Οκτωβρίου 1992 (διάρκεια της περιόδου δοκιμασίας του προσαυξημένης κατά ένα μήνα). Ο προσφεύγων επικαλέστηκε ιδίως το περιεχόμενο το γράμμα του άρθρου 10 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ και ισχυρίστηκε ότι η πρακτική που χρησιμοποιούσε το Κοινοβούλιο για να περιορίζει σε ένα έτος τη συνολική σωρευμένη διάρκεια καταβολής των ημερησίων αποζημιώσεων, λαμβανομένων υπόψη των διαφόρων προηγουμένων υπηρεσιακών καταστάσεων, δεν τηρούσε ούτε το γράμμα ούτε το πνεύμα του ΚΥΚ. Προέβαλε εξάλλου ότι οι ημερήσιες αποζημιώσεις παρέχονται για

να μπορέσει ο υπάλληλος να αντιμετωπίσει τα έκτακτα έξοδα που γεννά η σύγχρονη διατήρηση δύο κατοικιών. Προσέθεσε ότι, εφόσον ο επικρινόμενος περιορισμός δεν εφαρμόζεται από άλλα κοινοτικά όργανα, η επί του θέματος πρακτική της Γενικής Γραμματείας αποτελούσε δυσμενή διάκριση έναντι των υπαλλήλων του Κοινοβουλίου.

7) Με έγγραφο της 3ης Δεκεμβρίου 1992 ο Γενικός Γραμματέας του Κοινοβουλίου γνωστοποίησε στον προσφεύγοντα ότι η εξέταση της διοικητικής ενστάσεώς του ήταν εκκρεμής και ότι το πρόβλημα που η εν λόγω ένσταση είχε εγείρει είχε υποβληθεί στο σώμα των προϊσταμένων διοικήσεως για να εξευρεθεί ομοιόμορφη λύση, δεδομένου ότι ο Γραμματέας είχε λάβει διαφορετικές απαντήσεις από τα διάφορα ενδιαφερόμενα όργανα.

8) Αφού απέστειλε στις 28 Ιανουαρίου 1993 υπομνηστικό έγγραφο στον Γενικό Γραμματέα του Κοινοβουλίου, ο προσφεύγων έλαβε στις 2 Φεβρουαρίου 1993 απόφαση ρητής απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεώς του. Με την απόφαση αυτή ο Γενικός Γραμματέας, αφού σημείωσε ότι δεν διέθετε ακόμη την άποψη των άλλων οργάνων προκειμένου να δοθεί κοινή λύση, παρατήρησε ότι οι διατάξεις του άρθρου 10 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ είχαν εφαρμογή, δυνάμει του άρθρου 25 του ΚΛΠ, και στους υπαλλήλους που εμπίπτουν στο ΚΛΠ και ότι οι κανόνες παροχής των ημερησίων αποζημιώσεων έπρεπε, κατόπιν αυτού, να ερμηνευθούν και να εφαρμοστούν κατά τρόπο ενιαίο και συνεκτικό. Έτσι, η ανώτατη διάρκεια ενός έτους, όσον αφορά την παροχή των ημερησίων αποζημιώσεων, προβλέπεται τόσο από το άρθρο 25 του ΚΛΠ για τους εκτάκτους υπαλλήλους όσο και από το άρθρο 65 του ΚΛΠ για τους επικουρικούς υπαλλήλους, δηλαδή στις περιπτώσεις των πιο προσωρινών σχέσεων εργασίας στις Κοινότητες, τόσο από νομική όσο και από ουσιαστική άποψη. Τέλος, από όλες αυτές τις διατάξεις προκύπτει ότι η παροχή των ημερησίων αποζημιώσεων έχει σχεδιαστεί ως μέτρο πρώτης βοήθειας, προσωρινής ακριβώς φύσεως και με τεκμαιρόμενο χαρακτήρα, αφού δεν απαιτείται να αποδείξει ο ενδιαφερόμενος τα έξοδα στα οποία έχει υποβληθεί. Άλλωστε, το ποσό που χορηγείται κατ' αυτόν τον τρόπο δεν καταβάλλεται ανάλογα με την υπηρεσιακή κατάσταση του δικαιούχου· κατά συνέπεια, δεν μπορεί να παραταθεί πέραν του ορίου που είναι το πιο ευνοϊκό ηθελημένο από τις κανονιστικές διατάξεις, απλώς και μόνον λόγω της αλλαγής της φύσεως της σχέσεως εργασίας που συνδέει τον δικαιούχο με το όργανο.»

3 Όταν το Κοινοβούλιο απέριψε την ένστασή του, ο Vienne άσκησε στις 9 Φεβρουαρίου 1993 προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου, ζητώντας να ακυρωθεί η από 2 Φεβρουαρίου 1993 απόφαση του Κοινοβουλίου και να υποχρεωθεί το τελευταίο να του καταβάλει ποσό 170 239 BFR, προσαυξημένο κατά τους τόκους υπερημερίας.

4 Με την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση το Πρωτοδικείο έκανε δεκτή την προσφυγή αυτή.

5 Προς στήριξη της αναιρέσεώς του το Κοινοβούλιο επικαλείται διάφορους λόγους αναιρέσεως που στηρίζονται σε παραβάσεις του κοινοτικού δικαίου εκ μέρους του Πρωτοδικείου. Πρώτον, το Κοινοβούλιο θεωρεί ότι η εκδοθείσα απόφαση περιλαμβάνει νομικό σφάλμα όσον αφορά την ερμηνεία του άρθρου 71 του ΚΥΚ και, δεύτερον, επικαλείται διάφορα νομικά σφάλματα όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 10 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ.

Επί του λόγου που στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 71 του ΚΥΚ

6 Το άρθρο 71 του ΚΥΚ ορίζει:

«Σύμφωνα με τις προϋποθέσεις που καθορίζονται στο παράρτημα VII, ο υπάλληλος δικαιούται επιστροφή των εξόδων στα οποία υπεβλήθη λόγω της αναλήψεως των καθηκόντων του (...).»

7 Το Κοινοβούλιο προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι υπέπεσε σε νομικό σφάλμα ερμηνεύοντας τον όρο «ανάληψη καθηκόντων» του άρθρου 71 του ΚΥΚ «υπό την έννοια ότι αφορά μόνον την ανάληψη καθηκόντων κατόπιν του τυπικού διορισμού σε θέση μονίμου υπαλλήλου» (σκέψη 32 της αποφάσεως).

8 Υποστηρίζει ότι όχι μόνον οι μόνιμοι υπάλληλοι, κατόπιν του τυπικού διορισμού τους, αλλά και οι έκτακτοι και οι επικουρικοί υπάλληλοι πραγματοποιούν «ανάληψη καθηκόντων» και ότι, επομένως, η χορήγηση ημερησίων αποζημιώσεων πρέπει να λαμβάνει χώρα μόνον κατά την πρώτη ανάληψη των καθηκόντων του υπαλλήλου στην υπηρεσία των Κοινοτήτων, ώστε να μην καταβάλλεται η ίδια αποζημίωση δύο φορές στο ίδιο άτομο για την ίδια αιτία.

9 Με τη σκέψη 32 της αποφάσεώς του το Πρωτοδικείο έκρινε ότι:

«(...) το άρθρο 71 του ΚΥΚ προβλέπει ότι, υπό τις προϋποθέσεις που καθορίζει το παράρτημα VII, ο μόνιμος ή δόκιμος υπάλληλος δικαιούται να του αποδοθούν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε, μεταξύ άλλων, λόγω της "αναλήψεως των καθηκόντων" του. Έτσι, τα καθήκοντα που ασκεί ένας μόνιμος ή δόκιμος υπάλληλος μπορούν να διακριθούν, από νομικής απόψεως, από τα καθήκοντα που ασκεί ένας έκτακτος ή επικουρικός υπάλληλος, δεδομένου ότι οι ενδιαφερόμενοι βρίσκονται σε διαφορετικές καταστάσεις από απόψεως ΚΥΚ (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση Sperber κατά Δικαστηρίου, σκέψη 8). Η προμνημονευθείσα έννοια της "αναλήψεως καθηκόντων" μπορεί επομένως να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αφορά μόνον την ανάληψη καθηκόντων κατόπιν του τυπικού διορισμού σε θέση μονίμου ή δοκίμου υπαλλήλου (...)».

10 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι η επιστροφή των εξόδων, αντίστοιχα, στους μονίμους υπαλλήλους, στους εκτάκτους υπαλλήλους και, τέλος, στους επικουρικούς υπαλλήλους ρυθμίζεται από διαφορετικές διατάξεις. Έτσι, το άρθρο 71 του ΚΥΚ δεν διέπει παρά μόνον την επιστροφή εξόδων στους μονίμους υπαλλήλους. Το ΚΛΠ περιλαμβάνει τις διατάξεις σχετικά με την επιστροφή των εξόδων των εκτάκτων και των επικουρικών υπαλλήλων. Το άρθρο 22 του ΚΛΠ προβλέπει ρητά ότι ο έκτακτος υπάλληλος δικαιούται «της επιστροφής των εξόδων στα οποία έχει υποβληθεί κατά την ανάληψη των καθηκόντων του», ορίζει δε ότι ισχύει σχετικά, μεταξύ άλλων, και το άρθρο 10 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ. Το άρθρο 69 του ΚΛΠ προβλέπει επίσης την υπέρ του επικουρικού υπαλλήλου χορήγηση της διαλαμβανομένης στο άρθρο αυτό ημερησίας αποζημιώσεως. Επομένως, κάθε μία από τις τρεις αναλήψεις καθηκόντων οδηγεί στη χορήγηση ημερησίων αποζημιώσεων υπό τις προϋποθέσεις που ορίζει κάθε μία από τις ως άνω διατάξεις. Επομένως, ορθά το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η κατά το άρθρο 71 του ΚΥΚ ανάληψη καθηκόντων είναι μόνον η ανάληψη καθηκόντων εκ μέρους των μονίμων υπαλλήλων.

11 Το Κοινοβούλιο δεν μπορεί να στηριχθεί στην απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1960, 27/59, Campolongo κατά Ανωτάτης Αρχής (Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 525). Η αρχή της λειτουργικής ενότητας των Κοινοτήτων την οποία καθιερώνει η απόφαση αυτή δεν μπορεί να εφαρμοστεί σε διαδοχικές σχέσεις εργασίας σε ένα και το αυτό κοινοτικό όργανο. Στην υπόθεση Campolongo το Δικαστήριο δεν δέχθηκε να ικανοποιήσει αίτημα προς χορήγηση αποζημιώσεως λόγω επανεγκαταστάσεως, με την αιτιολογία ότι αυτή η επανεγκατάσταση αποτελούσε ταυτόχρονα εγκατάσταση λόγω απασχολήσεως σε άλλο κοινοτικό όργανο, το οποίο είχε ήδη χορηγήσει στον ενδιαφερόμενο αποζημίωση λόγω εγκαταστάσεως προς κάλυψη των εξόδων που προκαλούνται από το ίδιο γεγονός. Αντιθέτως, στην παρούσα υπόθεση, οι διάφορες αναλήψεις καθηκόντων αποτελούν διαδοχικά γεγονότα, κάθε ένα από τα οποία δικαιολογεί επιστροφή των εξόδων.

12 Συνεπώς, ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος.

Επί των λόγων που στηρίζονται σε νομικά σφάλματα διαπραχθέντα κατά την εφαρμογή του άρθρου 10 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ

13 Το άρθρο 10 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ ορίζει:

«Ο υπάλληλος που αποδεδειγμένα είναι υποχρεωμένος να αλλάξει τόπο διαμονής, για να αντεπεξέλθει στις υποχρεώσεις του άρθρου 20 του ΚΥΚ, δικαιούται, για την περίοδο που καθορίζεται στην παράγραφο 2, ημερησίας αποζημιώσεως (...).»

14 Πρώτον, το Κοινοβούλιο θεωρεί ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομικό σφάλμα καθορίζοντας ως προϋπόθεση για τη χορήγηση ημερησίων αποζημιώσεων τη μη χορήγηση αποζημιώσεως πρώτης εγκαταστάσεως ή μη εφαρμόζοντας την προϋπόθεση αυτή. Κατά το Κοινοβούλιο, είτε το Πρωτοδικείο θεώρησε ορθά ότι η προϋπόθεση αυτή προκύπτει από το άρθρο 10 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, οπότε παρέλειψε να τη λάβει υπόψη στην περίπτωση του Vienne, ο οποίος, σε αντίθεση με όσα διαλαμβάνονται στην απόφαση του Πρωτοδικείου και σύμφωνα με τα περιλαμβανόμενα στη δικογραφία

έγγραφα, έλαβε αποζημίωση πρώτης εγκαταστάσεως, είτε το Πρωτοδικείο έκρινε εσφαλμένα ότι η προϋπόθεση αυτή προκύπτει από το άρθρο 10 του παραρτήματος VII. Επ' αυτού το Κοινοβούλιο παραθέτει τη σκέψη 27 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

15 Το Πρωτοδικείο δέχθηκε, με τη σκέψη 27 της αποφάσεώς του, τα εξής:

«Πρέπει να τονιστεί εκ προοιμίου ότι το αντικείμενο της παρούσας διαφοράς περιορίζεται στο ζήτημα αν ο προσφεύγων, υπό την ιδιότητά του ως δοκίμου υπαλλήλου που δεν έχει ακόμα μετακομίσει ούτε έχει λάβει αποζημίωση εγκαταστάσεως, δικαιούται, για το τελευταίο τμήμα της περιόδου δοκιμασίας του προσαυξημένης κατά ένα μήνα, να του καταβληθούν οι ημερήσιες αποζημιώσεις που προβλέπει το άρθρο 10, παράγραφος 2, στοιχείο β', του παραρτήματος VII του ΚΥΚ. Τα άρθρα 25 και 69 του ΚΛΠ — ιδίως τα χρονικά όρια που προβλέπουν — δεν έχουν εφαρμογή εν προκειμένω· συγκεκριμένα, τα άρθρα αυτά διείπαν την καταβολή των ημερησίων αποζημιώσεων κατά τις περιόδους πριν από την ήδη επίδικη (...).»

16 Ο τρόπος με τον οποίο το Κοινοβούλιο ερμηνεύει τη σκέψη 27 της αποφάσεως είναι εσφαλμένος, διότι το Πρωτοδικείο δεν καθορίζει με τη σκέψη αυτή καμία προϋπόθεση χορηγήσεως ημερησίων αποζημιώσεων. Το μέρος της φράσεως που αναφέρει την αποζημίωση εγκαταστάσεως, το οποίο περιλαμβάνει μόνο μη δυνάμενες να προσβληθούν στο πλαίσιο της αναιρέσεως διαπιστώσεις πραγματικών περιστατικών, είναι καθαρά διηγηματικού χαρακτήρα. Το μόνο νομικό ζήτημα το οποίο αφορά η σκέψη 27 είναι το ποια είναι η εφαρμοστέα διάταξη για τη χορήγηση ημερησίων αποζημιώσεων στους δόκιμους υπαλλήλους.

17 Κατά συνέπεια ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί.

18 Δεύτερον, το Κοινοβούλιο διατείνεται ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομικό σφάλμα απορρίπτοντας την άποψη ότι ο Vienne δεν έπρεπε να λάβει ημερήσιες αποζημιώσεις καθόσον δεν πληρούσε την προϋπόθεση του άρθρου 10 του

παραρτήματος VII του ΚΥΚ, που ορίζει ότι ο υπάλληλος πρέπει αποδεδειγμένα να είναι υποχρεωμένος να αλλάξει τόπο διαμονής. Κατά το Κοινοβούλιο, ο Vienne είχε είδη αλλάξει τόπο διαμονής κατά την αρχική ανάληψη των καθηκόντων του.

19 Με τη σκέψη 31 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως το Πρωτοδικείο έκρινε:

«(...) η άποψη αυτή δεν λαμβάνει υπόψη τον συνεχή και διαρκή χαρακτήρα της υποχρεώσεως χορηγήσεως αποζημιώσεως που επιβάλλει η εν λόγω διάταξη στα όργανα έναντι των υπαλλήλων τους».

20 Κατά της εκτιμήσεως αυτής του Πρωτοδικείου δεν χωρεί αμφισβήτηση.

21 Ο τόπος διαμονής που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη για την εφαρμογή του άρθρου 10 του παραρτήματος VII είναι εκείνος στον οποίο ο ενδιαφερόμενος διατηρεί το κέντρο των συμφερόντων του. Για να δικαιούται ημερησίων αποζημιώσεων αρκεί να μην μπορεί να συνεχίσει να κατοικεί σ' αυτόν τον τόπο της προηγούμενης διαμονής του. Η ερμηνεία αυτή επιβάλλεται διότι σκοπός των ημερησίων αποζημιώσεων είναι η αντιστάθμιση των δυσχερειών που γεννώνται λόγω της προσωρινής σχέσεως εργασίας του ενδιαφερομένου. Όπως ορθά παρατήρησε το Πρωτοδικείο, η προσωρινότητα αυτή εξακολουθεί να υφίσταται καθ' όλη τη διάρκεια των τριών περιόδων που διακρίνουν ο ΚΥΚ και το ΚΛΠ.

22 Επομένως, ο δεύτερος λόγος που στηρίζεται στο άρθρο 10 πρέπει να απορριφθεί.

23 Τέλος, το Κοινοβούλιο προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι υπέπεσε σε νομικό σφάλμα κατά την εκτίμηση του σκοπού των ημερησίων αποζημιώσεων, λαμβάνοντας ως επιχείρημα το άρθρο 9 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ.

24 Με τη σκέψη 34 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως το Πρωτοδικείο έκρινε ότι:

«(...) φαίνεται εύλογο να παροτρυνθεί ο ενδιαφερόμενος να μη προβεί σε μετακόμιση η οποία, σε περίπτωση μη μονιμοποιήσεως, θα αποδεικνυόταν πρόωρη και θα προκαλούσε, σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφοι 1 και 2, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, σε περίπτωση παύσεως των καθηκόντων του ενδιαφερομένου, διπλή επιστροφή των εξόδων μετακομίσεως (...)».

25 Κατά το Κοινοβούλιο, αυτή η διπλή επιστροφή αποκλείεται ήδη από την ακόλουθη προϋπόθεση, η οποία ορίζεται στο άρθρο 9, παράγραφος 3, πρώτο φράση, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ:

«Ο μόνιμος υπάλληλος οφείλει να πραγματοποιεί τη μετακόμιση εντός του επομένου έτους μετά από την παρέλευση της περιόδου της περιόδου δοκιμασίας.»

26 Το Κοινοβούλιο ερμηνεύει τη διάταξη αυτή υπό την έννοια ότι ο υπάλληλος πρέπει να περιμένει τη μονιμοποίησή του για να πραγματοποιήσει μετακόμιση της οποίας τα έξοδα θα μπορούν να του επιστραφούν. Συνεπώς, η εκ μέρους του Πρωτοδικείου ερμηνεία του άρθρου 9 προσδίδει στο άρθρο 10 έναν σκοπό τον οποίο το άρθρο αυτό δεν έχει.

27 Πρέπει διαπιστώνεται ότι η εφαρμογή του άρθρου 9 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ δεν αποτελεί αντικείμενο της παρούσας διαφοράς. Εντούτοις, η ερμηνεία του οδηγεί σε συμπέρασμα αντίθετο προς εκείνο το οποίο επιχειρεί να συναγάγει το Κοινοβούλιο. Η παράγραφος 3, πρώτη φράση, της διατάξεως αυτής

προϋποθέτει σαφώς ότι η σχέση εργασίας του ενδιαφερομένου εξακολουθεί να είναι προσωρινή μέχρι το τέλος της περιόδου δοκιμασίας του. Πράγματι, η κατάσταση του υπαλλήλου παγιώνεται μόνο μετά τη μονιμοποίησή του.

28 Επομένως, η ορθή ερμηνεία του άρθρου 9, παράγραφος 3, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ παρέχει απλώς ένα συμπληρωματικό επιχείρημα υπέρ της συνεχίσεως της χορηγήσεως των ημερησίων αποζημιώσεων καθ' όλη τη διάρκεια αυτής της περιόδου που χαρακτηρίζεται από την προσωρινότητα της σχέσεως.

29 Συνεπώς, ούτε αυτός ο λόγος μπορεί να γίνει δεκτός.

30 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

31 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Επειδή το Κοινοβούλιο ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει το Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

Jann Edward Sevón

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 11 Αυγούστου 1995.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του πρώτου τμήματος

P. Jann